

Minulý týden se v divadle Akcent odehrála v rámci pravidelného měsíčního podniku Martiny Trchové světová premiéra.

Jako host vystoupila Pavla Marianová, úplně sama jen s kytarou. Když jsem si před představením kupoval čaj na chraptící hlasivky, řekla mi Pavla, že je to poprvé, kdy se bude sama doprovázet na kytaru. Její projekt s doprovodem klavíru selhal, protože klavírista odejel někam daleko.

Nechci nějak glosovat těch pár písniček, co v podání Pavly zazněly. Nechci ani nějak blíž hodnotit výkon tria Šantré, které jsem poprvé slyšel letos v létě v Telči. Bylo by nošením dříví do Athén sdělovat vyspělým čtenářům FOLKtimu, jaká to byla paráda.

Chtěl bych se zabývat něčím jiným. Jak je možné, že taková zpěvačka jako je Pavla nezní z médií? Pavla není jen báječná altistka, flétnistka a vůbec moc krásná ženská, ale je to taky učitelka, která několik generací dušených Michalem Davidem (před rokem 1989) a Michalem Davidem (po roce 1989) naučila nejen milovat dobrou muziku, ale jí i aktivně provozovat.

Do školy, kde Pavla učila, chodily obě moje dcery. Pavla vedla na škole pěvecký kroužek a do smrti nezapomenu na vánoční koncert Spirituál kvintetu (ještě s Oldřichem Ortínským), kterém "předskakoval" právě Pavlin sbor. Vše bez ozvučení, syrově a nádherně.

Každý rok v Kulturním domě Krakov vystupoval Klíč v různých obměnách, ale vždy s pevným základem Jardy a Pavly Marianových s typickým diváckým doprovodem Pavliných bývalých kolegů na přístavcích vyprodaného (!) sálu.

Před loňskými vánoci jsem Klíč slyšel v Zahradě v Chodově naposledy. Jarda Marian zcela otevřeně řekl, že jedním z hlavních důvodů konce kapely je, že nezdraví u těch správných vrbiček. Bohužel ty "vrbičky" jsou prachsprostým vydíráním úplatků a úliteb několika jedinci v médiích i na jiných místech, kteří dokáží zrušit koncert, přestože ten předchozí byl vyprodaný. I mezi "lidmi se zalomeným palcem" jsou takoví, kteří ten palec zalamují jen formálně, protože jejich páteř je dávno ohnutá , nemluvě o jejich charakteru.

Svetová premiéra v Akcentu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 20 Listopad 2003 04:00

V Zahradě jsme tehdy všichni při potlesku vstali a bylo vidět, že všem děvčatům v kapele se derou do očí slzy.

Takže včera jsem v Akcentu slyšel bývalou sólistku Klíče zpívající písně této bývalé kapely.

V tomto národě lze za peníze udělat z nuly a naprostého nýmanda papírovou hvězdu. Ale stejně tak lze zrušit partu lidí, kteří hrají a zpívají pro radost.

Ale nebudu ronit slzy a říkat sbohem. Věřím tomu, že papírové hvězdy shoří a ty skutečné svítí v našich duších a srdcích. A jedna z nich je Pavla Marianová. A jak ji známe, bude jistě zářit i doopravdy.

Díky Pavlo a díky Martino. Díky , že jste.